

JETA E RE NË TË *Nga mbjellja e farës te rritja e frytit*

Një ditë me shi

Mbulesa e kokës - ku do të dalësh?

Një zonjë e re kishte vizituar kohët e fundit një asamble të vogël që kishte rreth 60 besimtarë. Ajo i vlerësoi shumë mësimet dhe përbashkësinë e ngrohtë të besimtarëve atje. Megjithatë, shqetësimi i saj kishte të bënte me praktikën e mbulesës së kokës që mbahej nga gratë gjatë takimeve të javës. Ajo dhe burri i saj e kishin kaluar pjesën më të madhe të jetës së tyre në një kishë që ishte pjesë e një grupimi të madh që kishte rreth 1.000 njerëz. Për ata koncepti i mbulesës së kokës ishte krejtësisht i huaj. Por një ditë një shi i furishëm bëri që ajo të ndryshonte mendim. Asaj iu hapën sytë ndaj mësimit tek 1 Korintasve 11 mbi këtë temë. (Për më tepër mbi shiun, pak më vonë).

Lavdia dhe mbulesat e kokës

1 Korintasve 11 ndërthur temën e kryesimit biblik me lavdinë e Perëndisë. Gjenden tre lavdi të përmendura në këtë kapitull: lavdia e burrit (v. 7), lavdia e gruas (v. 15) dhe lavdia e Perëndisë (v. 7). Udhëzimet biblike në lidhje me velin e grave nuk duhet të ngatërrohen me tendencat kulturore. Ai bazohet mbi parime jo kulturore që kanë të bëjnë me kryesimin (v. 3), krijimin (v. 7-9), natyrën (v. 14) dhe engjëjt (v. 10).

Veli ose mbulesa e kokës është përdorur simbolikisht në shumë mënyra të ndryshme gjatë Biblës (p.sh., Zan. 3:7; 24:65; Eks. 3:25; 25:20; Isa. 6:2; Eze. 28:14). Megjithatë, tek 1 Korintasve 11 veli është përdorur si një mjet që lavdia t'i jepet Perëndisë në takimet e asamblesë. Ne lexojmë që lavdia e burrit (gruaja) mbulohet simbolikisht me një mbulesë natyrale, me flokët e gjatë të gruas (v. 15). Më pas, lavdia e gruas (flokët e saj) mbulohet me një mbulesë të dytë dhe që mund të hiqet (v. 5-6). Rezultat përfundimtar kemi kokën e pambuluar të burrit që paraqet lavdinë e Perëndisë siç thuhet në 1 Korintasve 11:7: *“Sepse burri nuk duhet të mbulojë kryet, sepse është shëmbëllimi dhe lavdia e Perëndisë ...”*. Nuk është se lavdia e burrit duhet të shihet dhe ajo e gruas të mbulohet; dëshira e Perëndisë është që si lavdia e burrit ashtu edhe ajo e gruas të mbulohen me qëllim që vetëm lavdia e

Perëndisë të jetë e dukshme në mbledhjet e kishës.

Kryesimi

Pozita e burrit si “kreu” nuk ka të bëjë me meritën por sepse kështu i është caktuar. Biblikisht, burrave u janë ngarkuar role kryesimi duke qenë se janë përfaqësues të Perëndisë - ose “shëmbëllimi” - në mbledhjen e besimtarëve (1 Kor. 11:7; 14:33-35). Ndonëse disa mendojnë se kjo e vërtetë i ul gratë, të paktë janë ata që marrin parasysh seriozitetin e përgjegjësisë që ka të bëjë me këtë pozitë (Jak. 3:1; Heb. 13:17). Mësuesit e Biblës i nënshtrohen korrigjimit dhe gjykimit (1 Kor. 11:29, 32; 14:29) dhe mbikëqyrësit nuk mund të jenë “zotër” mbi popullin e Perëndisë (1 Pje. 5:1-3). Kryesimi biblik nuk është një çështje që ka të bëjë me barazinë, sikurse është edhe marrëdhënia që ekziston midis Perëndisë Atë dhe Perëndisë Bir. 1 Korintasve 11:3 na kujton që *“kreu i Krishtit është Perëndia”*, megjithatë nuk ekziston asnjë pabarazi midis Perëndisë Bir dhe Perëndisë Atë.

Kur bëhet fjalë për barazinë midis gjinive, perspektiva e Perëndisë është kjo: *“Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezu Krishtin”*. Prandaj, koncepti i kryesimit nuk sugjeron ndonjë pabarazi gjinore, por që Perëndia kërkon rregull midis njerëzve të Tij (1 Kor. 14:40).

Ajo zonja e re, të cilën e mundonte mësimi tek 1 Korintasve 11, ndryshoi mendim gjatë rrebeshit të papritur. Duke qenë e mërzhitur ngaqë flokët i ishin laguar shumë, asaj iu kujtua një pjesë nga vargu 15 të cilën e kishte kundërshtuar vazhdimisht: *“në qoftë se gruaja i ka flokët të gjata, kjo është lavdi për të”*. Mërzhitja që kishte tani u kthye në një dëshmi kundër vetë asaj. Pikërisht në atë çast flokët e saj ishin gjithçka - me të vërtetë kishin qenë lavdia e saj! Tani ajo ishte e bindur që Perëndia duhet të merrte të gjithë lavdinë - jo një burrë, jo një grua, vetëm Perëndia. Të dielën tjetër ajo me gëzim mbuloi kokën si një dëshmi simbolike që Perëndia duhet të ketë parësinë në asamble. Ky ishte një ndër hapat e parë për të pranuar të vërtetën e Perëndisë.